

איך אומרים "אנכי" במצרים?

אנכי ה' אלקיך (פרשתנו, פרק כ, פסוק ב) – "אנכי" – לשון מצרי (ילקוט שמעוני, רמז רפא)

לכאורה, קשה מאוד להבין את הענין: עשרת הדברות הם השיא של התורה כלה, והמלה הפותחת את עשרת הדברות היא שיא השיאים שלה. איך, אם כן, מתאים לומר ש"אנכי", המלה הקדושה כל כך, בעצם לקוחה משפה של אמה שפלה ובזויה כל כך כמו מצרים הזכורה לרעה? איך אפשר שלא לתמה על כך, כשמתבוננים בגדלטה וקדשתה של התורה מול שפלותה ונחיתותה של מצרים?

אלא שהיא הנותנת. התורה לא נשארה בשמים הגבוהים, אלא הורדה למטה מטה, אל העולם הזה הגשמי, ונתנה לאנשים בשר ודם. כחה האמתי של התורה הוא דוקא זה שהיא ירדה למקומות הנמוכים והשפלים ביותר. תכליתה של התורה איננה להתעלות לגבהים רוחניים גבוהים יותר ויותר, אלא אדרבה: כל מהותה היא "לרדת למצרים" ולהפך את החשך לאור.

על ידי כח התורה מתקנים את העולם המקלקל ומשלימים את פונת הבריאה. כך, גם מקומות רוחניים הדומים ל"מצרים" הרחוקה והשפלה, הופכים למקום מתאים להשכנת שמו וקדשתו של הקדוש ברוך הוא. לכן, דוקא הפתיחה של התורה כלה, פסגת הפסגות שלה, נפתחת במלה מהשפה המצרית, כדי להוכיח ולהבהיר לנו שהעקר והיסוד של התורה הם להעלות ולתקן אפלו את "שפת מצרים".

(לקוטי שיחות, חלק ג, עמוד 892)

סיפור

ברפת הרבנית

פעם שגרו נשי חב"ד לביתה של הרבנית זר פרחים ופחה לכבוד יום הולדתה, כשאליו צרפה מעטפה ובה רשימת שמות של אנשים הזקוקים לברכה. אחד מעוזרי משק הבית מסר את הזר לרבנית, ואת המעטפה הוא הגיש לרבי.

הרבי הביט על המעטפה, וראה ששם הנמען המצין עליה הוא שמה של הרבנית. "מדוע אתה מוסר לי את המעטפה ולא לה?", שאל אותו הרבי.

המשמש בקדש התנצל והסביר את עצמו: "המעטפה מכילה רשימה של שמות הזקוקים לברכה וישועה".

"נו, ומה בכך?", השיב הרבי בצנינות גמורה, "הרי גם היא יכולה לברך אותם!".

(מפי השמועה)

זוכרים את זיידע

בעל צדקה

בכל יום היה מתפלל זיידע ע"ה מנחה בשטיבל שמתחת לבית שלו, כאשר הוא היה נכנס לבית הכנסת הוא היה מחלק מטבע של 1 ש"ח לכל הילדים לשים בצדקה.

